

Truhla

Život Děpolda Gabiny začal na podzim roku 1872. Jeho matka zemřela měsíc po porodu, a jelikož byl jejím prvním dítětem, vyrůstal pouze s otcem, ředitelem banky. Uměl jednat s lidmi a choval se vždy slušně a seriózně. Nikdy byste o něm nezaslechli jediného špatného slova. Dům, ve kterém bydleli, byl opředen tajemstvím, jehož počátky sahají do doby, kdy bylo malému Děpoldovi devět let.

V jejich domácnosti bylo zvykem, že kolem sebe otec a syn chodili jako cizinci. Otec si Děpolda převážně nevšímal, zřídka, a to jen v naléhavých situacích, spolu prohodili pár slov. Záležitosti týkající se chlapce řešila chůva, dáma malé postavy, přísného vzezření, která měla ve zvyku si pořád něco brblat pod nos. Měla na starosti chlapcovu výchovu, nikdy však nebyla spokojená s jeho dosaženými výsledky. Neustále opravovala Děpoldovu chůzi, jeho nezastrčenou košili, shrbená záda a vyjadřování. Uchylovala se k tělesným trestům, k nespočtu hodin strávených na hrachu a v koutě na hanbě.

Uprostřed chladné noci chůva vešla do Děpoldova pokoje. Nebylo to nic neobvyklého, takto ho kontrolovala často. Kontrolovala, jestli spí a nedělá neplechu. Této noci však pouze nenakoukla do místnosti, nýbrž do ní vstoupila a zavřela za sebou dveře. Neslyšným krokem se blížila k posteli. Chvíli sledovala chlapcovu postavu zabalenou v nadýchané peřině, jak se klidně nadýmá a splaskává. Jedním rázem ji z chlapce strhla. Chytila ho za ruku a táhla ho z postele. Vláčela ho za sebou, rozespaleho Děpolda, který nevnímal, co se děje. Náhle byl hozen do staré truhly.

Děpold se naplno probudil až se zvukem zavírajícího se víka a následného zamykání. Zmateně se rozhlížel kolem sebe. Celým tělem vnímal stísněnost prostoru a černočernou tmou. Neměl tušení, kde se nachází, ale chtěl pryč. Pocit sklíčenosti mu stahoval hrudník. Na dlaních pocítil silnou vrstvu prachu, který se tu mohl nahromadit za dobrých sto let. Znechuceně si ruce otřel do kalhot od pyžama a položil je na kolena. Slzy mu po tvářích tekly proudem a pocit, že mu cosi stlačuje hrudník, každou chvíli sílil. Slzy zbrkle setřel rukávy, o něž si opřel zpoceně čelo. Stočil se do klubička vsedě, jako by celičké své tělo chtěl zhroutit sám do sebe a stát se tak malým, jako je samotné zrníčko prachu. Pomalu mu docházel vzduch.

Světlo. Okno propouštělo ostrý sluneční svit. Probudil se uvolněný na měkké, pohodlné, načechrané posteli, na své posteli. Již mu nedělalo problém v klidu dýchat, nic mu nestlačovalo hrudní koš. Byl to všechno pouze sen... noční můra? pomyslel si. Posadil se a přemýšlel. No, byl to jenom sen, utvrdil se. Snažil se listovat ve své paměti. Věděl, že tam bylo hodně prachu. Prachu, který si utřel do nohavic. Pro jistotu se rozhodl zkontrolovat své nohavice.

Našel na nich dvě tmavé šmouhy. Strnul. Protřel si oči. Pořád tam byly. Nevěřicně na ně hleděl. To přeci není možné. Vybavil si stísněný prostor. Vzpomínka v něm vyvolala stejný pocit bezmoci, jaký v noci prožíval. Zmateně se rozhlédl po pokoji. V rohu pokoje byla truhla, truhla, kterou nikdy předtím neviděl.